

Sygn. akt: II C 5705/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C. w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Klaudia Majsterek

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W.

przeciwko: M. Z. (1)

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt II C 5705/17

UZASADNIENIE

W dniu 6 maja 2016 roku (...) W. - Zarząd (...) w W. z siedzibą w W. wniosło do tutejszego Sądu pozew przeciwko M. Z. (1) o zapłatę kwoty 270,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż domaga się zapłaty opłaty dodatkowej, należności przewozowej, odsetek ustawowych od całej kwoty od dnia upływu terminu jej płatności (wynoszącego 14 dni od dnia sporządzenia wezwania do zapłaty) do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 kc za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia rzeczywistej zapłaty. Powód zaznaczył, że swoje roszczenie opiera na art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zm.), uchwale nr LXVI/1807/2013 Rady miasta stołecznego W. z dnia 3 października 2013 roku zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorczego w (...) W., zmieniającą uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. oraz zmieniającą uchwały w sprawie Regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. oraz na art. 360 i 361 kc. Pozwana w dniu 7 maja 2015 roku miała korzystać z pojazdu komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewód (pозew k. 2 – 3).

W dniu 13 maja 2016 roku Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C., w sprawie pod sygn. akt II Nc 17194/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując zapłatę należności zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 7).

W dniu 5 września 2016 roku pozwana złożyła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wskazując, iż w marcu 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny, wydał wyrok w sprawie dotyczącej okoliczności faktycznych będących podstawą żądania powoda w sprawie niniejszej, w której pozwana została uniewinniona od zarzucanego jej czynu, tj. braku odpowiedniego dokumentu przewozu podczas kontroli biletowej w autobusie linii 519, w dniu 7 maja 2015 roku. Do sprzeciwu został dołączony odpis wyroku

zaocznego na który powoływała się pozwana w treści sprzeciwu (sprzeciw k. 10; sprzeciw złożony na urzędowym formularzu k. 17-18).

Na mocy postanowienia z dnia 15 lutego 2017 roku wydanego przez tut. Sąd sprzeciw pozwanej został odrzucony, z powodu nieuzupełnienia braków formalnych w odpowiednim terminie. Na skutek zażalenia złożonego przez pozwaną powyższe postanowienie zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2017 roku.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pozwana stanowczo kwestionowała fakt rzekomego przejazdu środkami komunikacji publicznej w dniu 7 maja 2015 roku bez ważnego dokumentu podróży (protokół rozprawy z dnia 20 kwietnia 2018 roku k. 70, protokół rozprawy z dnia 15 czerwca 2018 roku k. 85-85v, pismo procesowe powoda k. 59-60).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2015 roku w W., M. Z. (1) podróżowała autobusem linii 519 na odcinku przystanek C.- przystanek Plac (...). O godzinie 16:58 kontroler biletów Zarządu (...), przeprowadził w stosunku do niej czynności kontrolne. Kontroler poinformował M. Z. (1), że okazana przez nią karta miejska nr (...) jest nieważna.

M. Z. (1) nie zgodziła się z nim twierdząc, iż karta z całą pewnością jest ważna. Pasażerka wspólnie z kontrolerem wysiedli z autobusu. Kontroler zaproponował M. Z. (1) dokonanie opłaty na miejscu, jednak ona odmówiła. Nie okazała również dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jej tożsamości.

W związku z tym na miejsce został wezwany patrol Policji. M. Z. (1) została wylegitymowana przez funkcjonariuszy Policji, a następnie zaproponowała im oraz kontrolerowi ponowne sprawdzenie ważności jej karty miejskiej. Do takiej czynności jednak nie doszło. Kontroler wystawił pasażerce wezwanie do zapłaty o serii i numerze (...), na kwotę 270,40 złotych, jednakże ona odmówiła złożenia na nim swojego podpisu. Następnie M. Z. (1) udała się do Komendy Rejonowej Policji 1 na ul. (...), celem uzyskania informacji, jaki patrol Policji legitymował ją podczas interwencji. Potem udała się do punktu (...) celem udowodnienia ważności swojej karty miejskiej i złożenia skargi (zeznania powódki k. 85/85v, wezwanie do zapłaty k.5, wyjaśnienia powódki w postępowaniu o sygn. akt XI W 10645/15 prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla W. Ś. w W. – k. 6 akt sprawy o sygn. akt XI W 10645/15).

Pismem z dnia 3 czerwca 2015 roku, Zarząd (...) w W. poinformował M. Z. (1), iż złożona przez nią skarga dotycząca wezwania do zapłaty o nr i serii (...), nie zasługuje na uwzględnienie (pismo (...) – k. 15 akt sprawy o sygn. akt XI W 10645/15).

Pismem z dnia 29 czerwca 2015 roku Zarząd (...) w W. zawiadomił Komendę Rejonową Policji W. I o możliwości popełnienia wykroczenia przez M. Z. (1) określonego w art. 87a ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zm.) polegającego na odmowie zapłacenia należności i okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XI W 10645/15 Sąd Rejonowy dla W. W. uniewinnił M. Z. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu (zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia k. 1 akt sprawy o sygn. XI W 10645/15 prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie; wyrok z dnia 11 marca 2016 roku k. 78 akt sprawy o sygn. XI W 10645/15 prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz dołączonej sprawy o sygn. XI W 10645/15 jak również na podstawie zeznań pozwanej M. Z. (2). Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej które były jasne, logiczne i spójne z treścią przedstawionych w sprawie dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i dlatego podlega ono oddaleniu. W pierwszej kolejności należy podnieść, iż stosownie do przepisu art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zm.) brak odpowiedniego dokumentu przewozu lub dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego (lub ulgowego) upoważnia organizatora publicznego transportu zbiorowego do pobrania właściwej należności za przejazd i opłaty dodatkowej. Sposób ustalania opłaty dodatkowej został określony w § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie sposobu ustalania opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U. nr 14, poz. 117).

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej roszczenia o zapłatę z tytułu korzystania przez pozwaną w dniu 7 maja 2015 roku z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego biletu. Pozwana kwestionowała powództwo co do zasady wskazując, że podczas przejazdu posiadała ważny bilet, a kontroler odmówił sprawdzenia go razem z nią raz jeszcze, jak również nie wylegitymował się podczas przeprowadzania kontroli.

Stosownie do przepisu art. 744 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie swojego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Z dyspozycji powyższego przepisu wynika zatem wprost, że jednym ze składników przedmiotowo istotnych umowy przewozu jest jej odpłatność, która jest określana przez strony zawierające umowę. Zgodnie zaś z treścią dyspozycji art. 16 Prawa przewozowego, umowę przewozu zawiera się poprzez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźników warunków dostępu do środka transportu, a w razie ich nieustalenia przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Z kolei na podstawie art. 33a ust. 1 w/w ustawy - przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu - przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty (ust. 3).

Z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że pozwana podczas przejazdu autobusem linii 519 w W. na odcinku przystanek C.– przystanek pl. (...), została poddana kontroli przez kontrolera biletów Zarządu (...) i okazała mu kartę miejską. W ocenie Sądu, strona powodowa nie wykazała jednak w sposób dostateczny, iż pozwana nie posiadała ważnego biletu uprawniającego ją do przejazdu autobusem we wskazanym dniu.

Podkreślenie wymaga, iż zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu cywilnego wyrażoną w art. 6 kc strony zobowiązane są do przedstawiania okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem oraz dowodów na ich poparcie. Przy czym strony muszą mieć świadomość, że w razie nie sprostania ciężarowi dowodu to na nich spadają wszelkie negatywne konsekwencje, związane w szczególności z uznaniem lub oddaleniem powództwa oraz obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania stronie przeciwnej. Stosownie do treści art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Reguła ta została również powtórzona w art. 232 kpc który to stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Należy zatem przyjąć, że strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Powiązanie tej regulacji z art. 6 kc prowadzi do wniosku, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na tej stronie, która podnosi takie twierdzenia, a nie na tej która im zaprzecza. Tak ukształtowana instytucja ciężaru dowodu spełnia dwie funkcje: dynamizuje postępowanie dowodowe oparte na zasadzie kontrydiktoryjności oraz określa wynik merytoryczny sprawy, w sytuacji gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla korzystnego dla niej rozstrzygnięcia. Wiąże się ona również z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do art. 227 kpc przedmiotem dowodu. Zatem gdy twierdzenia istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostaną udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne oraz dowody na ich poparcie nie były wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy na jego korzyść. Powód udowodnił jedynie, że w dniu 7 maja 2015 roku doszło do przeprowadzenia kontroli wobec pozwanej, w której brał również udział patrol Policji z uwagi na nieokazanie przez nią dokumentu tożsamości.

Tym niemniej **kluczowa w sprawie okoliczność, iż okazana przez pozwaną karta miejska była nieważna, nie została przez powoda udowodniona.** Pozwana zaprzeczyła stanowczo wszystkim twierdzeniom powoda w tym zakresie. Podniosła, iż została uniewinniona w toczącej się przeciwko niej sprawie o wykroczenie polegające na braku odpowiedniego dokumentu przewozu podczas kontroli biletowej w autobusie linii 519, w dniu 7 maja 2015 roku. Ponadto w aktach sprawy o sygn. akt XI W 10645/15 znalazły się dokumenty potwierdzające, iż pozwana zakupiła w dniu 6 maja 2015 roku (tj. w dniu poprzedzającym przeprowadzenie kontroli) bilet 30-dniowy za kwotę 49 złotych (k. 56 akt sprawy o sygn. akt XI W 10645/15), a koniec jego ważności przypadał na dzień 5 czerwca 2015 roku (raport o odczytanim bilecie k. 13, 55 akt sprawy o sygn. akt XI W 10645/15). Powód nie przedstawił też dowodów które świadczyłyby, iż w/w bilet został zakupiony już po przejeździe pozwanej w/w autobusem. Pozwana w swoich zeznaniach stanowczo temu zaprzeczyła.

Powód nie wykazał w żaden sposób, iż karta miejska posiadana przez pozwaną była nieaktywna dacie dokonywania kontroli. Na powyższą okoliczność nie przedstawiono absolutnie żadnego dowodu. Nie wskazano nawet tego, w jaki sposób stwierdzono rzekomy brak aktywności karty.

Tymczasem pozwana wskazywała, iż w czasie kontroli miała ważną kartę i chciała dokonać weryfikacji tej ważności na pobliskiej stacji metra Politechnika. Trafnie zwracała uwagę, iż stanowisko kontrolera mogło przecież wynikać z niewłaściwego odczytu urządzenia ręcznego. W toku niniejszego postępowania nie wykazano nawet, co to było za urządzenie, a tym bardziej tego, że w dacie dokonywania kontroli było sprawne i spełniało wszelkie warunki techniczne.

Niewątpliwie za nietypowe należy uznać zachowanie kontrolera który w sytuacji stanowczego kwestionowania przez pozwaną prawidłowości odczytu z urządzenia ręcznego nie chciał dokonać jego weryfikacji na pobliskiej stacji metra. Dokonanie tej czynności, zwłaszcza w obecności funkcjonariuszy Policji, mogło całkowicie rozwiązać te wątpliwości. Brak jej dokonania niewątpliwie obciąża stronę powodową i musi wywołać ujemne dla niej skutki w zakresie braku wykazania zasadności powództwa.

W ocenie Sądu powód nie wykazał w dostatecznym stopniu swojego roszczenia, w związku z tym, zgodnie z wyżej przytoczonymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym, powinien ponieść negatywne konsekwencje procesowe w postaci oddalenia powództwa. Mając na względzie powyższe okoliczności i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku. Pozwana nie wykazała faktu poniesienia jakichkolwiek kosztów procesu, zatem nie było podstaw do zasądzenia ich równowartości od powoda.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. po uprawomocnieniu się wyroku zwrócić akta XI W 10645/15.